

Lønningerne, har den ærede Ordfører efter min Mening fuldkommen Ret deri. Det er jo umuligt at sige 10 Aar i Forveien, om Forholdet vil gjøre det nødvendigt at forhøje Lønningerne, at blive staaende ved de gamle Lønninger eller muligvis at nedsætte Lønningerne. Deri tror jeg, det ærede Medlem har fuldstændig Ret, at Meningen med Revisionsbestemmelsen i de gamle Lønningslove kun har været den, at man, naar de 10 Aar vare gaaede, skulde søge Lønningerne fastsatte i Forhold til, hvad der til den Tid maatte anses for at være det Passende; men naar nu de forløbne 10 Aar have viist, uden Henhyn til, hvorvidt der i nogle af disse Aar har været en kvalificeret Dyrtid eller ikke, at Livets Fornødenheder gennemgaaende ere blevne dyrere derved, at Pengenes Værdi er aftagen, forekommer det mig at være en ganske rimelig Slutning, at en Revision af Lønningsloven maa føre til en Forhøielse i Lønningerne. Regjeringen har for sit Vedkommende ikke haat nogen Tvivl i saa Henseende. Paa en enkelt Undtagelse nær vidne jo alle de af Regjeringen forelagte Lønningslove om, at Regjeringen har anset det for nødvendigt at forhøje Lønningerne, og det i forrige Samling forelagte særskilte Lovforslag, der siden blev omstøbt til en Lillægshævilling om en lille Lønningsforbedring for Embeds- og Bestillingsmændene, gaar jo netop ud fra den Betragtning, at Revisionen af Lønningslovene nødvendig maa føre til en Forhøielse af Lønningerne, naar ellers de Lønninger, Staten betaler, skulle staae i et nogenlunde passende Forhold til det Arbejde, som Staten kræver af sine Embeds- og Bestillingsmænd, og til den Stilling, som Embedsmændene ikke mindst i Statens egen Interesse bør indtage i Samfundet. Det er altsaa fuldstændig rigtig, at i det foreliggende Lovforslag om midlertidig Lønningsforbedring for Embedsmændene kan den ærede Ordfører for Mindretallet se et Udtryk for Regjeringens Mening om, at Revisionen af Lønningsloven nødvendig bør føre til en Forhøielse af Lønningerne. Deri har det ærede Medlem fuldstændig Ret. Altsaa har ogsaa den ærede 3die Landssthingsmand for 5te Kred (Drenhøll) efter min Formening fuldstændig Ret i den Betragtning, at en Wiget tilbage nu ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet fra det, som maa anses for at være et Minimum af Fyldestgjørelse af Villighedskrav, ikke vil blive uden Indflydelse paa den endelige Afgjørelse af det vigtigste Spørgsmaal, den definitive Fastsættelse af Embedsmændenes Lønninger. Dersom det havde været muligt i forrige Samling paa indeværende Aars Finantslov eller ogsaa paa anden Maade at begjære et Dyrtidstillæg til Embeds- og Bestillingsmændene i Lighed med, hvad der havde været bevilget de foregaaende 3 eller 4 Aar, kunde selvfølgelig dette Spørgsmaal om et Dyrtidstillæg til Embeds-

mændene have været forhandlet og afgjort uden nogen Præjudiceren af Spørgsmaalet om Fastsættelsen af de definitive Lønninger. Det vil jo imidlertid erindres, at dengang det sidste Dyrtidstillæg blev bevilget paa Finantsloven for 1879—80, var det en almindelig Forudsætning — jeg vil ikke paastaa, at den deltes af Alle — at den Dyrtidstilstand, som havde fremkaldt Dyrtidstillægene fra Først af, ikke mere var tilstede i det samme Omfang. Denne Betragtning har faaet sit Udtryk ikke blot i mangfoldige Udtalelser under Sagens Behandling, men tillige i selve Udformningen af Dyrtidstillæget, saaledes som det findes paa Finantsloven 1879—80. Det vil erindres, at dette ikke blot var i Kvantitet mindre end de Dyrtidstillæg, der vare bevilgede i de foregaaende Aar, men at det ogsaa havde Mærket paa sig af at være et afsluttende Dyrtidstillæg derved, at ingen ny ansat Embedsmænd blev gjort delagtig deri, og at overfor Embedsmænd, der i Finantsaarets Løb rykkede op paa høiere Lønninger, fandt der et forholdsvis Afdrag Sted i Dyrtidstillæget. Da der ikke var indtraadt en ny Dyrtidstilstand, dengang det særlige Forslag om Lillæg til Embedsmændenes Lønninger blev forelagt, forekom det mig at være en Umulighed at begjære Lillæget som Dyrtidstillæg. Det vilde ikke være i Overensstemmelse med, hvad man havde vedtaget i den foregaaende Samling, og jeg turde vel antage, at Udfigterne til Gjenneførelsen af et saadant Dyrtidstillæg vilde have været ringere endnu end til Gjenneførelsen af et Forslag om gennemgaaende Lønningsforbedring. Men, som sagt, som Forholdene dengang vare, kunde og burde der efter min Formening ikke være Tale om at begjære Lillæget som Dyrtidstillæg, hvorimod der, da det i Løbet af Sommeren viste sig, at Forventningerne om at faae Revisionen af Lønningslovene tilendebragt eller faae definitive nye Lønninger fastsatte, vilde briste, var al Anledning til at søge tilveiebragt et midlertidigt Lønningsstillæg, for dog nogenlunde at høde paa Manglerne af definitive fyldestgjørende Lønninger. Ingen kan mere end jeg beklage, at Bestræbelserne for at opnaa dette ved Forhandlingerne i forrige Samling, fortsatte gennem denne, ikke hidtil have ført til et tilfredsstillende Resultat. Jeg bruger med Forsæt Udtrykket „hidtil“, idet det forekommer mig, at en æret foregaaende Taler gik ud fra den Forudsætning, at Sagen allerede var bristet. Det er den jo ingenlunde. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem er berettiget til at udtale som sin Mening, at Vedtagelsen af Flertallets Forslag er ensbetydende med, at Sagen er forkastet. Det vilde ikke være mere berettiget ialtfald, end om man i det andet Lhing, udtalte den Formening, at Vedtagelsen af Mindretallets Forslag havde den samme Betydning. Efter den